



Войтка Ірына Антонаўна

нарадзілася 23.10.1961 г. у в. Каралін Зэльвенскага раёна Гродзенскай вобласці. Паэтэса, член СПБ. Кіруе Слоніміскім літаратурным аб'яднаннем. Аўтар кніг “Спасціжэнне” і “Пагляджу вачамі неба”. Жыве ў г. Слоніме.

Не стагоддзя прашу
і не вечнасці – чалавечнасці.
Як у бацькі майго – дабрыні.
Як у маці маёй – цеплыні.
Як у храма майго – вышыні.
Як у Бога майго – чысціні.

Травамі лугавымі,
зёлкамі духмянымі,
і скошаным сенам,

і свежай раллёю,
і бэзам бухматым
хмельная я.
Ад водару, ад паху,
ад шчасця.
Ад таго, што жыву,
ад таго, што хаджу
па гэтай зямлі.
І што побач са мною
маленькі мой сын
узрушаецца, як і я:
– Мама, якія травы!
– Мама, якая ралля!
– Мама, гэtkі духмяны бэз!

ВЯСНОВЫ ВЕРШ

Да імклівай вясны дакрануся,
будзе сонца мяне цалаваць.
Я паеду па ўсёй Беларусі,
каб ізноў яе моцна абняць.
Я прымаю і далі, і гоні,
і лясы яе, і каласы,
і ў вятрыскі імклівай пагоні
чую продкаў сваіх галасы.
Я такая, як вы, беларусы,
гарадзенцы, вы мне, як радня.
Я на крылах высока ўздывуся,
каб сустрэць радасць новага дня.

ПАКУЛЬ Я ЖЫВАЯ

Пакуль я жывая,
пакуль я жывая,
цвыркун мне на дудачцы
спраўна іграе.
І льецца крыніца,
і вабіць напіцца.

І дожджык у спёку
ідзе прытуліцца.
Пакуль я жывая,
пакуль я жывая,
удалеч дарога
імчыць палявая.
І ветрык лагодны
за стан абдымае,
і раніца свежасцю
роснай вітае.
І яснага сонца,
і сіняга неба –
пакуль я жывая,
так трэба, так трэба.
І поле бязмежжа,
і водар ліпнёвы,
і восені ранняй
на клёнах абновы.
І бацькавы вочы,
і матчыны рукі,
і сынавы вечарам
познім дакукі.
І хлеба кавалак,
і усё, што да хлеба.
Пакуль я жывая –
на ўсё мне патрэба.

Ціхая, мудрая Шчара,
весніца ранняй вясны.
Ты скрозь лугі і імшары
коціш глыбокія сны.
І навяваеш пяшчоту,
і абуджаеш любоў.
Зноў падыходжу ўпотаі
я да тваіх берагоў.
Болей не бачу я выйсця,
як на цябе мне глядзець.
Восені леташняй лісце

будзе на хвалі ляцець.
Ціхая, мудрая Шчара,
весніца ранняй вясны...

І Бог даруе мне вясну
яшчэ адну,
яшчэ адну!
У гэтай міласнай вясне,
нібыта ў сне, нібыта ў сне,
пялёсткаў водар
удыхаю,
лаўлю праменьчык
з небакраю,
ў траву высокую ступаю
і ажываю, ажываю...

Не шукаю сабе адзіноты.
Не шукаю табе адзіноты.
Але птушкай кружляе употай
Нада мною мая адзінота.
Я сам-насам з сваёй адзінотай
у гармоніі гукаў і нотаў.
Я адна – не адна. Не з табою.
А я з ёй, адзінотай сваёю.
Не шукаю сабе адзіноты.
Не шукаю табе адзіноты.

Ты ў мяне ёсць,
ты ў мяне ёсць,
ты ў мяне ёсць, мама.
Сонца і дождж,
сонца і дождж
ёсць у зямлі таксама.
Промні ў акне,
хлеб на сталі,

подых духмянай печы
цепляць мой шлях,
светляць мой дзень
дзіўным цяплом чалавечым.
Будзе вясна –
сонца да дна.
Будзе і радасць, і доля.
Маці мая, песня мая,
маё васільковае поле...

Без цябе я знаходжу сутнасць.
Без цябе разумею вечнасць...
Без цябе даганяю час...
Без цябе адкрываю свет,
свет стары адкрываю нанова.
І бачыцца ён мне ружовым,
такім, якім быў да цябе.
Без цябе, без цябе, без цябе...

Я па зямлі тваёй хадзіла,
мая Радзіма,
упэўнена і шпарка.
Я вясну тваю сустракала
натхнёна і апантана.
Я ехала ў вёскі твае
Да людзей тваіх,
шчырых і праведных.
Я любіла твае гарады
фанатычна.
Я заходзіла ў рэкі твае.
Я крыніцы шукала жывыя.
Тваю рунь маладую акідвала позірам
так улюбёна.

Я дарогі твае бласлаўляла
і ў дождж, і ў спякоту
і не слала ніколі ні небу, ні людзям
ні крыўд, ні праклёнаў.
Над табою я птушкай
узмахвала крыллем высока.
Нібы спорная ніва,
я табе гадавала сыноў.
Я любіла цябе гэтак моцна,
аддана, глыбока.
Кожны дзень, кожны міг
я любіць цябе буду наноў.

Шукаю слова,
цяжка так знайсці.
Куды яшчэ мне
па яго пайсці?..
Яно маё, яно тут
побач ёсць.
Яго лаўлю
і думкай, і паглядам.
Яно як той
доўгачаканы госць,
якому, нібы сыну свайму,
рада.

Радуюся жыццю,
радуюся жыццю,
Яго Светласці, Яго Вялікасці.
Хоць існуе аксіёма
нашага часу,
што жыць цяжка.
Не, жыць лёгка:
дыхаць, любіць,
дараваць, сустракаць.

Усміхацца вачам немаўляці
лёгка.

Вечнае, хуткацечнае
жыццё маё.

І толькі існаваць цяжка.